

НЕВИДЉИВ ЗИД

песник Новица Тадић
није умро цео
јер њега су заборавиле
ваши из пепела заборавили многи другови
многи другови из разреда
заборавио га миш у кући
заборавила га баба у јунске вечери
кад га је на уштављеној кожи
купала под истом врбом
ја сам га очувала стара мајмуница
и чим је бленуо у зид
знала сам да ће бити песник
за изгубљене и нађене ствари

ЗНАК О БЕЗИМЕНОМ САСТАЈАЊУ

долазе безимени да се састају
у мом врту
овде смо за сва времена сами
у плитком песку
ту где је замрла једноставна супротност
научих да скривено бројим новац

они који ме гледају
као деца са кишним пљуском
неће да ми кажу то
да све што сам написао
полако на означеном месту
пада
и тако умиру исти сати

а само наслућивање је одвратно
по размерама и снази

и ово је... бар ова слова
треће у подне састајање
безимено са две главе

време се не враћа на своје
штрајкачи су победили
љутито као деца
ишли даље по сунце

ЈЕЗИК ПАУКОВЕ РЕТОРИКЕ

у српској поезији међу неуморним смртима
једино паук не тражи изгубљено
и не пада у сан
од језика и његове приче
једва преживесмо зиму
и нико не рече оно важно
што је у сну било истинито
„права реч побеђује сваку превару“
песници то одавно знају
можда због тога
желео сам да пресудим
Езри Паунду
када је сам пре сваког читања
остављао датуме на врх столице
и знао је
да свака реч вара људе
у тој церемонији и неслагању са њом
било је нешто ведро у његовом отменом изгледу
могао је имати довољно времена
за верне псе и
за наш предивни век
али надаље његов однос са нама
шара на зиду вредност времена
„у празној соби тако се путовало“
– писао је Црњански
због тога нама ништа неће бити лако
ноћни ваздух и даље
односи одјеке прославе

ПОЗДРАВ У ЧАСУ КОЈИ ОДМИЧЕ

човек се окреће по законима лепог
оно што је твоје неће те обићи
криза ће отићи тамо одакле је и дошла
већ сам сажалјив према њој и ево
ваше мисли траже од мене само чист поздрав

узвишено је бити сведок
на оно место где заборављене ствари
почну спрам тебе да испољавају умор
ту где се људи најлепше скупљају
и добијају године свих
и све оне важне детаље ваших занимања
судија престаје да слуша
можда се те заблуде наше
поново у мраку изједначавају са собом
као дете чији крик у туђем кориту спава
и просипа воду да би тајне обновили свој глас

на улици и тротоарима речи постоје
због њих пробудио бих све оне потписе
поједене у јабуци и баш ту треба препознати
свој скривени тестамент и његово досадно владање
јер време је сувише близу људском гласу
да би непромењене ствари на истом месту
порицале себе

и ове јесени сви пси су у обору
само кап треба држати за руке
с дигнутим прстом да ти се пожали